

ring vil bl.a. karakteren af de pågældende sager kunne indgå. I sager, hvor der er flere parter, kan det således eksempelvis få betydning for vurderingen, at en genoptagelse vil være til fordel for den ene part, men måske være en ulempe for den anden part, som har indrettet sig på en tidligere truffen afgørelse.

Også på dette punkt er der altså tale om et spørgsmål, som efter min opfattelse bør vurderes selvstændigt i forhold til de enkelte retsområder og sagsområder, og som derfor ikke er egnet til at blive undergivet en samlet og helt generel behandling i en kommission.

Endelig fremhæves det i beslutningsforslagets bemærkninger, at den foreslåede kommission bl.a. skal se på en intensiveret undervisning og uddannelse af forvaltningspersonale.

Efter min opfattelse har vi en offentlig sektor med personale, som gennem uddannelse og anden kvalificering er godt rustet til at udføre deres opgaver. Noget andet er, at man hos den enkelte myndighed naturligvis må være opmærksom på, at der gennem efteruddannelse og lignende kan være behov for at ajourføre personalets kvalifikationer, således at de til enhver tid står mål med de krav, der stilles til myndigheden, men det behøver vi ikke en kommission til at komme med forslag om; det er noget, der bør tilrettelægges bl.a. gennem et løbende samarbejde mellem ledelse og medarbejdere hos de enkelte myndigheder.

Som jeg har redegjort for, kan regeringen ikke støtte forslaget om, at der nedsættes en kommission. Uenigheden går ikke på, om man er for eller imod retssikkerhed. Jeg tror ikke, at der er nogen her i Folketinget, der er imod retssikkerhed for borgerne. Og det kan meget vel tænkes, at der er behov for at se nærmere på retssikkerheden på nogle af de punkter, som SF og Enhedslisten nævner i beslutningsforslaget. Spørgsmålet er imidlertid, om nedsættelse af en retssikkerhedskommission med et meget bredt mandat, som der her stilles forslag om, er den rigtige måde at gøre det på. Som nævnt er det regeringens opfattelse, at nedsættelsen af den foreslåede kommission ikke er den rigtige måde at fremme retssikkerhed på.

Når det kommer til stykket drejer retssikkerhed sig om at afveje modstående hensyn over for hinanden og finde den rigtige balance i tingene. Meget afhænger derfor af, hvilke hensyn man ønsker at prioritere. Hvad der f.eks. er en passende reaktion, hvis man overtræder regler på det sociale område eller arbejdsmarkedsom-

rådet, kan et retssikkerhedssynspunkt jo ikke give noget endeligt svar på. Det samme gælder for spørgsmålet om, hvilken konsekvens det skal have over for en landmand, hvis han f.eks. overtræder reglerne om EU-støtte.

Det er derfor regeringens opfattelse, at vurderingen af retssikkerhedsmæssige forhold bedst sker i det konkrete lovgivningsarbejde på de enkelte retsområder. Ellers risikerer vi, at indsatsen på det retssikkerhedsmæssige område kun bliver et slag i luften.

Per Kaalund (S):

Socialdemokratiet er enig i, at borgernes rettigheder og retssikkerhed skal sikres og sikres bedst muligt, men vi kan ikke anbefale det foreliggende beslutningsforslag.

Det kan vi ikke, fordi vi mener, at udgangspunktet er forkert. De offentligt ansatte er efter vores opfattelse generelt velkvalificerede og kompetente, og de er loyale over for borgerne og over for deres ansættelsesmyndighed, og i Danmark er vi jo i høj grad fri for korrupte embedsmænd, og heller ikke bestikkelse ser vi i nogen særlig sammenhæng.

Vi er også af den opfattelse, at orienteringen og informationen til borgerne i ankesager om ankenuligheder almindeligvis er god og til stadsighed udbygges.

Som det er anført i motiveringen for beslutningsforslaget, er de ansattes dobbeltrolle som rådgiver og myndighed et problem.

Vores opfattelse er, at vore embedsmænd og ansatte afbalancerer denne dobbeltrolle meget pænt. Selvfølgelig begås der fejl i den offentlige forvaltning, og det kan næppe helt undgås, men det er ikke det typiske, og der findes mangfoldige regler for erstatning og godtgørelse, herunder fri proces og ankenuligheder.

Det er vores opfattelse, at borgerne i almindelighed nærer tillid til myndighederne, og der er ingen grund til i almindelighed at mistænkeliggøre myndighederne og i særdeleshed ikke de ansatte.

Generelle regler har vi bl.a. i forvaltningsloven og i offentlighedsloven, og det vil, som også justitsministeren nævner, og som tidligere har fundet udtryk i en betænkning, være uhyre kompliceret at udarbejde fælles retningslinjer for al lovgivning om tvangsindgreb, for det er selvfølgelig uden for det strafferetlige område.

Men selvfølgelig skal alle lovforslag nøje vurderes, og det skal selvfølgelig også gøres fra en retssikkerhedssynsvinkel, og det er da også